

Dosar nr..

R O M Â N I A
CURTEA DE APPEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ
ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 8.10.2024
Completul de judecată compus din:

Președinte:

Judecător:

Grefier:

Pe rol, soluționarea apelului formulat de apelantul
împotriva sentinței civile nr. din data de .2023, pronunțată de Tribunalul București - Secția
a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. în contradictoriu cu
intimații și

, cauza având ca obiect „calcul drepturi salariale”.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Grefierul de ședință expune referatul cauzei, în cadrul căruia învederează instanței obiectul
cauzei, stadiul procesual, părțile, legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, faptul că apelantul și
intimatul Consiliul Superior al Magistraturii au depus, la dosar, la data de 2.10.2024 și, respectiv la
data de 7.10.2024, puncte de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție,
precum și faptul că s-a solicitat soluționarea cauzei în lipsă, conform art.411 alin.1 pct.2 Cod
procedură civilă.

Curtea, având în vedere că, prin cererea de apel și concluziile scrise, a fost solicitată
judecarea în lipsă, în raport de dispozițiile art.219 alin.2 și art.394 Cod procedură civilă, constată
cauza în stare de judecată și o reține în pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție
în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru lămurirea chestiunii de drept incidente în
cauză.

CURTEA

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să
dea o dezlegare de principiu cu privire la o chestiune de drept, în raport de dispozițiile art.1 alin.2
din OUG nr.62/2024, reține următoarele:

I. SITUAȚIA DE FAPT

Reclamantul a solicitat, prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului
București, plata contravalorii zilelor de concediu rămase neefectuate pentru un număr de 130 de zile
de concediu, acumulate în intervalele cuprinse între 1.07.2008-2.02.2018 și 13.01.2019-13.01.2020,
în contradictoriu cu și, pentru 16 zile de concediu, în
contradictoriu cu .

La data sesizării Tribunalul București, reclamantul, fost procuror cu grad de curte de apel,
ce și-a desfășurat activitatea în diverse structuri ale Ministerului Public, fusese eliberat din funcție
în vederea pensionării, nemaisubzistând raporturi de serviciu între pârâtul
și reclamant.

Prin sentința civilă nr. din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul București -
Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. , Tribunalul
București a reținut incidența prescrierii dreptului material la acțiune și a respins, ca prescrisă,

cererea de chemare în judecată, invocând prevederile art.171 alin.1 și pe cele ale art.268 alin.1 lit. c din Codul muncii.

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel reclamantul, criticând reținerea incidenței prescrierii dreptului material la acțiune.

II. DISPOZIȚII LEGALE INCIDENTE: art.171 alin.1, art. 268 alin.1 lit. c. din Codul muncii și art. 146 alin.2 și 3 din Codul muncii.

III. ÎNDEPLINIREA CONDIȚIILOR PREVĂZUTE ÎN ART. 519 din Codul de procedură civilă, prin raportare la prevederile art.1 alin.1 și art.2 alin.1 din OUG NR.62/2024:

În ceea ce privește caracterul de noutate, cu referire la jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, din consultarea paginii de internet a Înaltei Curți de Casație și Justiție, secțiunea *Structuri jurisdicționale, Completul pentru dezlegarea chestiunilor de drept*, nu rezultă că, până la data de 8.10.2024, instanță supremă ar fi dezlegat, în procedura prevăzută de art.509 Cod proc. civilă sau printr-o decizie pronunțată în recursul legii problema de drept din prezenta cauză, desigur sub rezerva nemodificării acestei împrejurări în raport de numărul semnificativ de sesizări (peste 300), aspecte pe care nu am fost în măsură, în mod rezonabil, să le cunoaștem, cu maximă precizie, la data de 8.10.2024, fiind îndeplinită condiția de noutate, prevăzută de dispozițiile art.509 din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește caracterul determinant al dezlegării în raport de obiectul cauzei, așa cum a fost rezumat la punctul I al prezentei încheieri (a cărei motivare a fost completată prin prezenta, ca răspuns la adresa fără număr, emisă la data de 29.11.2024, în dosarul nr. 2742/1/2024), de dezlegarea solicitată depinde soluționarea pe fond a pretențiilor, întrucât, numai după ce vor fi lămurite aspectele referitoare la incidența prescrierii dreptului material la acțiune, instanța de apel va putea aprecia și pe fondul pretențiilor formulate, subzistând, astfel, o strânsă legătură.

În privința dificultății problemei de drept, față de sesizarea Înaltei Curți în procedura descrisă de dispozițiile OUG nr.62/2024, instanța de apel reține că în, acest act normativ, ca, de altfel, nici în cuprinsul dispozițiilor art.519 Cod proc. civilă, nu subzistă înscrisă o asemenea condiție de admisibilitate, în expunerea de motive fiind menționat scopul emiterii ordonanței, și anume: *„faptul că este imperios necesar acordarea priorității cuvenite principiului asigurării unei practici judiciare unitare - manifestare a principiilor înfăptuirii justiției în mod unic, imparțial și egal, și, în general, al egalității în fața legii, ținându-se seama de faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept, întrucât soluțiile pronunțate în aceste categorii de litigii au impact direct și considerabil asupra bugetului general consolidat, efect augmentat prin necesitatea asigurării egalității de tratament juridic, imperativ confirmat în practica Curții Constituționale din perspectiva principiului egalității în fața legii”*.

Din acest motiv, în raport de prevederile art.1 alin.1 și ale art.2 alin.1 din OUG nr.62/2024, instanța de apel a apreciat că, fiind vorba despre un litigiu în care plata drepturilor pretinse se realizează, în ipoteza admiterii acțiunii, din fonduri publice, este incidentă, în cauză, **obligatia** sa de a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, indiferent de aprecierea proprie asupra gradului de dificultate.

Instanța de apel, în judecarea apelului declarat de către reclamant în dosarul mai sus amintit, este o instanță investită cu judecata în ultimă instanță, și această condiție de admisibilitate fiind îndeplinită, în conformitate cu prevederile art.519 Cod proc. civilă.

IV. PROBLEMA DE DREPT

Problema de drept în cauză o constituie modul de corelare între cele două dispoziții legale mai sus amintite, respectiv art.171 alin.1 și art.268 alin.1 lit. c din Codul muncii, și prevederile art. 146 alin.2 și 3 din același Cod.

Potrivit acestor ultime dispoziții, compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, legiuitorul permițând acordarea în natură a zilelor de concediu rămase neefectuate din anii anterior doar în cazul în care salariatul, din motive justificate, nu a putut efectua, integral sau parțial, concediul de odihnă anual

la care avea dreptul în anul calendaristic respectiv, context în care, cu acordul persoanei în cauză, angajatorul este obligat să acorde concediul de odihnă neefectuat într-o perioadă de 18 luni începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual.

Prin urmare, ar rezulta că, după trecerea celor 18 luni, calculate începând cu anul următor celui în care s-a născut dreptul la concediul de odihnă anual, concediul de odihnă nu ar mai putea fi acordat în natură.

Problema de drept care impune pronunțarea de către Înalta Curte a unei delegări este cea a corelării modului de calcul al termenului general de prescripție de 3 ani, mai exact a sintagmei „de la data la care drepturile respective erau datorate” din cuprinsul art.171 alin1 din Codul muncii cu prevederile art.146 alin.2 din Codul muncii, potrivit cărora compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat este permisă numai în cazul încetării contractului individual de muncă, urmându-se a se aprecia dacă termenul de trei ani începe să curgă de la data la care raporturile de serviciu/de muncă au încetat sau de la o altă dată anterioară acestui moment.

Datorarea contravalorii zilelor de concediu neexecutate ar putea fi apreciată ca subzistând începând cu anul următor celui în care salariatul nu și-a efectuat, integral sau parțial, în natură, concediul de odihnă la care avea dreptul, de vreme ce dreptul la acordarea concediului este unul anual.

V. PUNCTUL DE VEDERE AL COMPLETULUI DE APEL

Pentru a se corobora prevederile legale mai sus arătate, datoria reprezentând suma având ca obiect compensarea concediului de odihnă rămas neefectuat se naște, din punct de vedere juridic, în anul următor celui în care ar fi trebuit efectuat în natură concediul de odihnă, dar exigibilitatea sa este reprezentată de data la care raporturile de muncă/de serviciu, din acest moment urmând a curge termenul de trei ani de prescripție.

În cauză, poate prezenta interes hotărârea pronunțată de CJUE în data de 22.09.2022, în cauza C-120/21.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII, DISPUNE:

În temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr.62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept:

„Cum (de când) se calculează termenul de prescripție de trei ani, prevăzut de dispozițiile art. 268 alin.1 lit. c din Codul muncii în ipoteza pretențiilor pecuniare derivate din zilele de concediu neefectuate până la încetarea raporturilor de muncă/de serviciu, în raport de dispozițiile art.146 alin.3 din Codul muncii potrivit cărora compensarea în bani a concediului de odihnă rămas neefectuat este posibilă doar în cazul în care părțile au încetat raporturile de muncă/serviciu?”.

Suspendă judecarea apelului formulat de apelantul

CNP _____, cu domiciliul în _____, sector
6, împotriva sentinței civile nr. _____ din data de 6.11.2023, pronunțată de Tribunalul București -
Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale în dosarul nr. _____, în contradictoriu
cu intimații _____, cu sediul în _____

_____ și _____, CIF
_____, cont bancar _____, cu sediul în _____
_____, până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție
a prezentei sesizări.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării în ceea ce privește măsura suspendării cauzei, cererea de recurs depunându-se la Curtea de Apel București.

Prezenta încheiere se va aduce la cunoștință conducerii Secției a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și se va comunica prin e-mail către curțile de apel și

tribunalele din țară.

Pronunțată în ședință publică azi, 8.10.2024.

Președinte

Judecător

Grefier

Red.:

Tehnored.: